

DIRECȚIA DE INSPECȚIE PENTRU JUDECĂTORI

Nr. lucrare: 25-2781

Data: 26.01.2026

RAPORT

**Verificări cu privire la aspectele relevate în materialul de presă intitulat
"Justiție Capturată"**

CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE

La data de 9 decembrie 2025, pe site-ul Recorder.ro a fost publicat un material de presă intitulat "Justiția capturată" care pune în discuție elemente privind funcționarea sistemului judiciar, atât din perspectiva instanțelor, cât și a parchetelor. Din perspectiva activității instanțelor, materialul expune aspecte legate de activitatea conducerii Curții de apel București, într-o cheie negativă.

Materialul de presă pornește de la evaluarea modului în care, în opinia autorilor, justiția depinde de voința politică, sistemul de justiție trecând prin reforme succesive în ultimii ani, reforme cu efecte pretins nocive.

Din perspectiva activității judecătorilor, materialul prezintă, în esență, chestiuni legate de modificări ale compunerii completurilor de judecată de la Curtea de apel București, în opinia autorilor, cu scopul prescrierii unor dosare de impact mediatic,

precum și preținse influențe ale persoanelor cu funcții de conducere din justiție asupra practicii instanțelor cu referire la aceste dosare.

Având în vedere că o parte din cele expuse în material fuseseră analizate de Inspekția Judiciară, a fost demarată o activitate de verificare și de identificare a lucrărilor anterioare privind aspecte relevante.

Prin Ordinul nr. 172/16 decembrie 2025 al inspectorului-șef al Inspekției Judiciare s-a dispus efectuarea de verificări cu privire la aspectele semnalate în materialul de presă difuzat de publicația Recorder, cu excepția celor care au făcut obiectul unor lucrări anterioare înregistrate la Inspekția Judiciară.

La baza efectuării verificărilor a stat solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii transmisă sub nr. 1/18671/2025.

În vederea realizării verificărilor au fost solicitate relații Curții de Apel București și Tribunalului București, au fost analizate evidențele electronice, precum și date disponibile din surse deschise.

La data de 22.12.2025, a fost finalizat și publicat *"RAPORTUL PRIVIND ACTIVITATEA INSPEKȚIEI JUDICIARE - în referire la materialul de presă publicat pe www.recorder.ro - aspecte ce au făcut deja obiectul verificărilor Inspekției Judiciare"*. În evidențele Inspekției Judiciare au fost identificate lucrări referitoare la o parte din aspectele relatate în materialul de presă, respectiv nr. 22-534, 1312, 599, 1708, 2709, 3667, 2596, 3119, 23-916 și 24-878.

Prin Ordinul nr. 176/24 decembrie 2025 al inspectorului-șef al Inspekției Judiciare s-a dispus ca verificările dispuse prin Ordinul nr. 172/16 decembrie 2025 să fie circumstanțiate următoarelor obiective: verificări privind compunerea completurilor de judecată în cauzele privind pe Vanghelie Marian (cu excepția modificărilor de complet deja analizate în lucrarea nr. 24-878), Burci Cristian, Popoviciu Puiu, Bădălău Nicolae; identificarea eventualelor căi de atac formulate de judecători împotriva actelor administrative referitoare la compunerea completurilor de judecată emise de instanțele

învestate cu soluționarea cauzelor menționate; situația judecătorilor delegați/detașați/la/de la aceste instanțe și verificări privind situația judecătorilor mutați în alte secții, circumscrise obiectului verificărilor.

I. Independența judecătorilor și managementul instanțelor

Din perspectiva activității Inspecției Judiciare, atât în materia răspunderii disciplinare, cât și în cea a controalelor tematice, au fost identificate situații în care noțiunea de independență a magistratului este interpretată extensiv, dincolo de sfera pentru care este consacrată de Constituție și de lege. Această tendință, care apare și în dezbateră publică recentă, conduce la confuzii între independența funcției jurisdicționale și raporturile administrative inerente funcționării instanțelor.

Potrivit Constituției României, judecătorii sunt independenți și inamovibili. Independența judecătorului reprezintă o garanție a justițiabililor, nu un atribut discreționar al magistratului. Ea se exercită în cadrul legii și al instituției în care judecătorul funcționează. Orice prezentare publică care sugerează că independența ar fi incompatibilă cu existența unor reguli de organizare și management al instanțelor distorsionează sensul acestei garanții constituționale.

Materialul publicat de „Recorder” valorifică, în mod predominant, perspective individuale ale unor magistrați, raportate la experiențe personale sau la activitatea de execuție. Această abordare, de tip inductiv, pornește de la câteva situații punctuale și le transformă în argumente pentru existența unei probleme generalizate, de sistem, fără a analiza cadrul normativ, instituțional și managerial în care respectivele situații s-au produs.

În mod constant, materialul de presă omite faptul că independența justiției nu se reduce la autonomia fiecărui judecător în parte, ci presupune existența unui cadru organizat, previzibil și funcțional, în care activitatea de judecată să poată fi desfășurată

eficient. În absența acestui cadru, independența individuală riscă să fie transformată într-o formă de arbitrar, incompatibilă cu ideea de justiție ca serviciu public.

Se ignoră, de asemenea, realitatea obiectivă potrivit căreia un judecător sau un complet de judecată soluționează un volum semnificativ de cauze, iar măsurile organizatorice nu sunt adoptate în considerarea unui dosar anume. Schimbările de complet, repartizările sau reconfigurările structurale nu sunt „decizii cu dedicație”, ci instrumente administrative necesare funcționării instanței. Prezentarea lor ca atare, fără această contextualizare, alimentează percepția falsă a unei intervenții asupra actului de judecată.

Tonul general al materialului „Recorder” sugerează, implicit, existența unor cauze „mai importante” decât altele, în funcție de impactul mediatic sau de interesul public. O asemenea abordare este contrară principiilor fundamentale ale justiției, întrucât Constituția garantează tuturor justițiabililor dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, fără ierarhizări bazate pe vizibilitatea publică a spețelor.

În plus, materialul de presă tinde să asocieze exercițiul atribuțiilor manageriale ale conducerii instanțelor cu ideea de presiune asupra judecătorilor, ignorând faptul că justiția nu poate funcționa în lipsa unei organizări coerente. Independența judecătorului nu este incompatibilă cu respectarea regulilor de funcționare și a ierarhiei administrative; dimpotrivă, ea este consolidată prin existența unor reguli clare, aplicabile tuturor.

Contextul obiectiv al funcționării instanțelor – subfinanțarea cronică, lipsa infrastructurii adecvate, deficitul de personal auxiliar și fluctuația resurselor umane – este, de asemenea, absent din analiza propusă de „Recorder”. Omiterea acestor elemente conduce la o interpretare simplificată și incompletă a deciziilor administrative criticate.

Potrivit art. 1 și 2 din Legea nr. 304/2022, justiția se înfăptuiește de judecători, în numele legii, prin instanțele judecătorești, în cadrul unei organizări judiciare menite să garanteze respectarea drepturilor fundamentale. Justiția independentă și imparțială nu

este rezultatul unor demersuri individuale izolate, ci al activității desfășurate într-un cadru instituțional organizat.

În acest sens, funcțiile de conducere ale instanțelor, ocupate prin concurs și supuse unor criterii riguroase de evaluare managerială, nu reprezintă o sursă de influență asupra soluțiilor judecătorești, ci o condiție esențială pentru buna funcționare a sistemului. Prezentarea lor în cheie conflictuală, așa cum rezultă din materialul de presă analizat, contribuie la delegitimarea managementului instanțelor și, indirect, la subminarea încrederii publicului în justiție.

În concluzie, discursul promovat de „Recorder” nu evidențiază o problemă reală a independenței justiției, ci reflectă o interpretare parțială și inductivă a unor situații punctuale, desprinse de contextul normativ și instituțional. Această abordare riscă să transforme mecanisme legitime de organizare și management în surse artificiale de suspiciune, alimentând percepția unei influențări a actului de justiție care nu este confirmată de analiza factuală și juridică.

II. Principii legale privind repartizarea cauzelor și compunerea completurilor de judecată

1. Principiul repartizării aleatorii a cauzelor

Potrivit cadrului legal în vigoare, repartizarea cauzelor către completurile de judecată se realizează în mod aleatoriu, prin intermediul unui sistem informatic, în conformitate cu art. 13, art. 34 și art. 36 alin. (10) din Legea nr. 304/2022.

Trasabilitatea oricăror modificări exclude posibilitatea intervențiilor discreționare în repartizarea cauzelor și asigură transparența și predictibilitatea procesului.

2. Principiul continuității completului de judecată

Legea consacră continuitatea completului de judecată ca regulă generală, cu respectarea unor excepții strict reglementate:

a) Stabilirea completurilor

Colegiile de conducere stabilesc compunerea completurilor de judecată la începutul fiecărui an, urmărind asigurarea continuității completului (art. 57 din Legea nr. 304/2022).

b) Regula continuității

Activitatea de judecată se desfășoară cu respectarea principiului continuității, cu excepția situațiilor în care judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective (art. 13 din Legea nr. 304/2022).

c) Modificarea compunerii completului pentru motive obiective.

Modificarea componenței completurilor este permisă doar pentru motive obiective. Astfel de situații includ:

- încetarea activității judecătorului prin pensionare, precum și perioadele anterioare pensionării când notifică intenția de a se pensiona și este degrevat de activitatea de judecată pentru finalizarea redactării hotărârilor judecătorești;
- promovarea în carieră a judecătorilor;
- situații precum concedii medicale prelungite cauzate de probleme de sănătate complicate; graviditate, creștere copil șamd;
- degrevarea totală sau parțială de judecarea cauzelor aflate pe propriile completuri de judecată atunci când judecătorului îi este repartizat aleatoriu un dosar cu complexitate deosebită, ce necesită studiu și cercetare judecătorească amplă, ritmică și susținută;
- integrarea în completuri de judecată a unui judecător nou promovat în instanță;
- suspendarea judecătorului din activitate dispusă în condițiile legii;
- mutarea unui judecător de pe o secție pe altă secție în scopul echilibrării volumului de activitate, când o astfel de măsură se impune;
- încetarea activității judecătorului în instanță.

3. Regimul juridic al actelor administrative privind compunerea completurilor

Stabilirea și schimbarea compunerii completului se realizează prin acte administrative care pot fi contestate în fața instanței de contencios administrativ, fie de judecătorul vizat, fie de alte persoane interesate, potrivit legii. Actele respective beneficiază de prezumția de legalitate și temeinicie până la eventuala lor anulare de către instanța competentă.

4. Principiul inamovibilității judecătorului

Principiul inamovibilității reprezintă una dintre cele mai puternice garanții ale independenței judecătorului și este consacrat fără echivoc de lege:

- judecătorul nu poate fi mutat de la o instanță la alta fără acordul său;
- singura excepție este sancțiunea disciplinară constând în mutarea temporară (maximum 6 luni) la o altă instanță;
- orice delegare, detașare sau transfer presupune acordul prealabil al judecătorului, de regulă exprimat printr-o cerere formulată chiar de acesta;
- promovarea are loc exclusiv la inițiativa judecătorului, prin participarea voluntară la procedura de promovare.

Ansamblul acestor reguli demonstrează că stabilirea și modificările aduse compunerii completurilor de judecată nu sunt arbitrare, nu sunt decizii discreționare ale conducerii instanței și nu pot fi utilizate ca instrumente de influențare a soluțiilor. Ele sunt strict reglementate, transparente, supuse controlului judiciar și, în majoritatea cazurilor, operate cu acordul expres al judecătorului, ca expresie directă a principiului inamovibilității.

III. Analiza și verificarea aspectelor semnalate

În materialul realizat de Recorder se susține că, la nivelul Curții de Apel București, soluțiile pronunțate în dosare de corupție ar fi fost influențate prin modificarea completurilor de judecată. De asemenea, se afirmă că, prin decizii de natură managerială,

ar fi fost create premisele intervenirii asupra parcursului cauzelor, cu consecințe directe asupra rezultatului proceselor.

A. Dosarul nr. 25638/3/2015

Prezentarea afirmației din materialul de presă: în materialul recorder s-a susținut, în esență, că modificările aduse completului de judecată s-ar fi făcut cu scopul prescrierii dosarului.

Verificările Inspecției Judiciare: au fost analizate atât parcursul dosarului, cât și actele administrative de modificare a compunerii completurilor, rezultând următoarele:

Din perspectiva duratei de soluționare, cronologia poate fi rezumată astfel:

- începând cu anul 2007 – data săvârșirii faptelor;
- 07.07.2015 – finalizarea urmăririi penale prin rechizitoriu și trimiterea în judecată a inculpaților de către Direcția Națională Anticorupție;
- 13.05.2021 – pronunțarea sentinței penale de către Tribunalul București;
- 04.08.2021 – înregistrarea dosarului pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, ca urmare a exercitării căilor de atac;
- 19.03.2025 – pronunțarea deciziei penale nr. 386, prin care Curtea de Apel București dispune soluționarea definitivă a cauzei.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București la 04.08.2021, iar soluția definitivă a fost pronunțată la 19.03.2025, rezultând o durată a fazei de apel de aproximativ 3 ani și 7 luni.

Se observă că durata procedurii la nivelul Curții de apel București reprezintă sub 20% din durata totală a cauzei (aprox. 19 ani), în condițiile unei complexități extrem de ridicate a dosarului (29 de părți, 84 de martori, 140 de volume).

Prin urmare, intervalul de soluționare la nivelul Curții de apel București nu poate fi privit ca excesiv și nu constituie elementul determinant al duratei totale a procedurii.

Din perspectiva compunerii completului de judecată, au fost analizate hotărârile administrative relevante, cadrul normativ aplicabil și procedurile interne privind

repartizarea aleatorie a dosarelor și modificarea completurilor. De asemenea, au fost verificate motivele obiective care pot conduce, potrivit legii, la schimbarea compunerii completurilor (incompatibilități, pensionări, delegări, volume de activitate, reorganizări, echilibrări ale volumului de activitate).

Astfel, prin rechizitoriul din data de 07.07.2015, emis în dosarul nr.381/P/2014, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a dispus trimiterea în judecată, între alții, a inculpatului Vanghelia Marian pentru fapte pretins săvârșite în perioada 2007-2014.

Dosarul a fost înregistrat sub nr. 25638/3/2015 la Tribunalul București la data 07.07.2015 și a fost soluționat prin Sentința penală nr. 592/2021 din data de 13.05.2021.

Împotriva acestei sentințe a fost declarat apel ce a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București-Secția a II-a Penală la data de **04.08.2021** fiind repartizat aleatoriu completului C17A compus din magistrații G.C.A. și V.V..

Prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 25/28.01.2022 s-a dispus modificarea planificării ședințelor de judecată și a planificărilor de permanență de incidente procedurale aferente perioadei februarie - iunie 2022 în sensul înlocuirii doamnei judecător V.V. cu domnul judecător R.T.C., atât pe completurile de apel, contestații și recurs, cât și pe completurile de fond, cameră preliminară și drepturi și libertăți.

Măsura a fost justificată de împrejurarea că doamna judecător fusese promovată la Înalta Curte de Casație și Justiție începând cu data de 01.02.2022.

Ulterior, doamna judecător G.C.A. a promovat concursul de ocupare a unui post de formator cu normă întreagă la Institutul Național al Magistraturii începând cu data de 17.10.2022. De asemenea, doamna judecător A.I. a fost integrată în cadrul Secției a II-a Penală, în conformitate cu Hotărârea de Colegiu nr. 228/03.11.2022.

La termenul din 11.04.2023, din compunerea completului de judecată au făcut parte magistrații R.T.C. și A.G. în baza Hotărârii Colegiului de Conducere nr. 56/02.03.2023. S-a avut în vedere necesitatea integrării în secție a doamnei judecător

A.G., delegată la Curtea de apel București, precum și echilibrarea volumului de activitate; de asemenea, prin aceeași hotărâre, doamna judecător A.I. a fost repartizată la Secția I penală ținând cont de aceleași considerente.

Ulterior, domnul judecător T.C.R. a fost detașat la Consiliul Superior al Magistraturii pentru o perioadă de 3 ani începând cu data de 02.10.2023, prin Hotărârea nr. 2214/27.09.2023 a Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. De asemenea, doamnei judecător A.G. i-a încetat delegarea la Curtea de Apel București începând cu data de 23.09.2023, ca urmare a expirării termenului pentru care a fost dispusă. Delegarea doamnei judecător nu a mai fost prelungită în considerarea numărului mare de hotărâri judecătorești neredactate pronunțate de doamna judecător la Tribunalul București. Prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 199/2023 s-a stabilit compunerea completului cu doamnele judecător B.M.V. și G.A.V.E.

Dosarul a fost soluționat prin decizia penală nr. 386/A/19.03.2025 prin care instanța a pronunțat soluții de achitare pentru o parte din fapte; alte fapte au fost constatate prescrise.

Rezultatul verificărilor: niciuna din acuzațiile prezentate în materialul de presă în legătură cu acest dosar nu se confirmă.

La data înregistrării dosarului pe rolul Curții de apel București (4.08.2021), prescripția era deja împlinită, astfel încât evoluțiile ulterioare din apel nu pot fi prezentate, în mod rezonabil, ca fiind cauza determinantă a intervenirii prescripției.

Susținerile din materialul Recorder cu privire la data împlinirii termenului de prescripție sunt factual incorecte: așa cum s-a arătat, termenul de prescripție se împlinise încă din 2017, iar nu în 2024, așa cum greșit se susține pentru a justifica narativul.

De asemenea, analiza actelor administrative atestă că modificările aduse completurilor de judecată au fost determinate de motive obiective și au fost dispuse în conformitate cu dispozițiile legale și regulamentare.

În acest dosar, faptele imputate erau prescrise încă din 2017, potrivit Deciziei Penale nr. 386/a/19.03.2025, această situație juridică fiind independentă atât de activitatea instanței de apel, cât și de modificarea obiectivă a compunerii completului, care nu a avut nicio influență asupra soluției pronunțate; în consecință, soluția nu confirmă alegațiile formulate în spațiul public, inclusiv cele vehiculate de Recorder.

De asemenea, contrar unor afirmații diseminate în spațiul public, intervenția Deciziei pronunțate în recurs în interesul legii (RIL) nr. 1/2025 privind natura infracțiunii de luare de mită (infracțiune unică realizată prin modalități normative/acte distincte) nu a produs o „schimbare artificială” a regimului juridic, ci a avut rolul propriu mecanismului RIL: unificarea practicii prin clarificarea unei chestiuni asupra căreia existau deja soluții neunitare. Soluția din RIL a confirmat o interpretare deja consacrată în practica judiciară, în sensul că nu orice pluralitate de acte echivalează automat cu forma continuă/continuată, ci poate configura o infracțiune unică realizată prin modalități alternative/normative, în funcție de conținutul tipic al normei de incriminare cu consumare anticipată.

Astfel, RIL-ul invocat nu poate fi prezentat ca element determinant al rezultatului procesual, cu atât mai mult cu cât soluția era deja consacrată în practica judiciară anterior pronunțării deciziei de unificare.

B. Dosarul nr. 1977/122/2022

Prezentarea afirmației din materialul de presă: modificările de compunere a completului de judecată ar fi fost nejustificate sau ar fi afectat soluționarea cauzei. Se adaugă și declarațiile judecătorului Beșu Ionel, care pretinde că nu i s-ar fi prelungit delegarea la Curtea de apel București pentru a fi eliminat intenționat din completul de judecată.

Verificările Inspecției Judiciare: au fost analizate parcursul dosarului, precum și actele administrative relevante, rezultând următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 256/P/2022 din data de 15.12.2022 al Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului B.N. alături de un alt inculpat pentru pretinsa săvârșire a unor infracțiuni în anul 2022.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Giurgiu sub nr. 1977/122/2022 la data de 16.12.2022, fiind format dosarul asociat nr. 1977/122/2022/a1 în vederea parcurgerii procedurii de cameră preliminară. Prin încheierea din data de 09.02.2024, s-a constatat competența teritorială și materială a Tribunalului Giurgiu, legalitatea sesizării instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecății.

Împotriva acestei încheieri a fost formulată contestație ce a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a II-a Penală la 14.02.2024, dosarul fiind repartizat completului C14 compus din magistrații B.I.P. și I.R.C., primul termen de judecată fiind stabilit la data de 27.06.2024 .

Ulterior, având în vedere imposibilitatea de prezentare pe o perioadă îndelungată din motive medicale a domnului judecător I.R.C., precum și pentru echilibrarea volumului de activitate, prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 167/30.10.2024 s-a aprobat modificarea compunerii completurilor C14 începând cu data de 01.11.2024 în sensul înlocuirii domnului judecător I.R.C. cu doamna judecător R.F. și a domnului judecător B.I. cu doamna judecător A.S.

În urma admiterii cererii de abținere a doamnei judecător A.S., completul a fost întregit cu domnul judecător Beșu Ionel, potrivit planificării de permanență.

La termenul din 17.03.2025, instanța a rămas în pronunțare pe excepțiile invocate de contestatorul – inculpat privind nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, caz prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. b) C.pr.pen.

La termenul din 24.03.2025, în vederea reluării dezbaterilor în complet de divergență, în baza art. 395 C.pr.pen., s-a repus cauza pe rol fiind stabilit termen la data de 05.05.2025.

Cum la data de 5.05.2025 a expirat delegarea domnului judecător Beșu Ionel, la termenul din 05.05.2025 din compunerea completului de judecată au făcut parte magistrații R.F. și B.C. conform planificării de permanență, iar pronunțarea asupra excepțiilor invocate a fost amânată la data de 20.05.2025.

Prin încheierea nr. 322 din 20.05.2025 în baza art. 347 C.pr.pen, au fost admise contestațiile formulate de contestatorii inculpați împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Giurgiu Secția Penală, încheiere pe care a desființat-o integral. În rejudecare, în baza art. 47 C.pr.pen. raportat la art. 48 alin (1) lit. a) și art. 38 alin (1) lit. g) C.pr.pen., a fost admisă excepția necompetenței după calitatea persoanei a Tribunalului Giurgiu, invocată de inculpați prin excepțiile formulate, raportat la calitatea inculpatului B.N..S-a reținut competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București și s-a trimis cauza acestei instanțe, în vederea soluționării.

Soluția pronunțată de Curtea de Apel București a avut un caracter exclusiv procedural, vizând corectarea unui viciu de competență existent *ab initio* și stabilirea instanței legal competente, măsură care a asigurat validitatea procesului și a redus riscul prescripției ce ar fi rezultat inevitabil din continuarea judecății de către o instanță necompetentă, fără a implica vreo apreciere asupra fondului cauzei.

Dosarul se află încă pe rol, nu prezintă o vechime semnificativă pe rolul instanțelor, iar termenele au fost acordate pentru administrarea probatoriului și soluționarea incidentelor procedurale, în limite rezonabile raportat la natura cauzei.

Rezultatul verificărilor: alegațiile formulate în materialul de presă nu se confirmă.

Analiza dosarului nr. 1977/122/2022 evidențiază că nu a existat nicio abatere de la normele legale și procedurale în ceea ce privește modificările de compunere ale

completului de judecată. Acestea au fost determinate exclusiv de cauze obiective (motive medicale, abținere, expirarea delegării) și formalizate prin acte ale organelor competente. Ieșirea judecătorului Beșu Ionel Laurențiu din compunerea completului a fost consecința încetării delegării la Curtea de Apel București, iar soluția pronunțată are la bază aplicarea regulilor de competență, independent de componența completului.

Speculațiile formulate de judecătorul Beșu Ionel, care pune în corelație aspecte ce țin de dezideratele proprii de carieră cu aspecte de judecată, nu relevă o abordare obiectivă, independentă și imparțială cu privire la atribuțiile de judecător. În plus, dosarul menționat nu este soluționat definitiv, astfel că orice speculație cu privire la împlinirea unor termene de prescripție poate pune în discuție încălcarea independenței judecătorilor investiți cu soluționarea cauzei.

Independența justiției nu înseamnă o libertate absolută a judecătorului de a se exprima sau manifesta după criterii arbitrare, ci cu respectarea obligației sale de rezervă. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „magistrații sunt ținuti de obligația de rezervă care îi împiedică să reacționeze într-o anumită situație”¹

Cu referire la dreptul la liberă exprimare specific magistraților inclusiv în jurisprudența CEDO (Kudeshkina împotriva Rusiei, Hotărârea din 26 februarie 2009) a fost subliniat rolul special în societate al sistemului judiciar, în calitate de garant al justiției, ca valoare fundamentală într-un stat de drept, reținându-se că miza în privința protecției autorității judecătorești este încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o inspire publicului larg/justițiabililor, iar funcționarii publici care deservesc sistemul judiciar trebuie să dea dovadă de reținere în exercitarea libertății lor de exprimare în toate cazurile în care sunt susceptibile a fi puse în discuție autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

¹ [a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 1995, pronunțată în Cauza Prager și Oberschlick împotriva Austriei, paragraful 34, sau Hotărârea din 18 septembrie 2012, pronunțată în Cauza Alter Zeitschriften GmbH nr. 2 împotriva Austriei, paragraful 39, sau, în același sens, Decizia Curții Constituționale nr. 435 din 26 mai 2006].

Obligația de rezervă a magistraților atunci când sunt abordate teme privind cauze aflate pe rolul instanței își găsește reglementare expresă în lege, art. 233 alin. (1) din Legea nr. 303/2022 stabilind că "Judecătorii și procurorii nu își pot exprima public opinia cu privire la procese aflate în curs de desfășurare sau asupra unor cauze cu care a fost sesizat parchetul."

C. Dosarul nr. 9577/2/2012

Prezentarea afirmației din materialul de presă: pretinse modificări nejustificate ale compunerii completului, cu scopul pronunțării unei soluții de achitare. În context, au fost adăugate aprecieri ale unor procurori cu referire la maniera în care instanțele ar trebui să soluționeze dosarele.

Verificările Inspecției Judiciare: au fost analizate parcursul dosarului, precum și toate hotărârile de colegiu relevante, rezultând următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 206/P/2006 din data de 17 decembrie 2012 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a 11 inculpați, printre care Popoviciu Gabriel-Aurel - pentru săvârșirea unor infracțiuni.

Cauza a fost înregistrată la data de 20.12.2012 pe rolul Curții de Apel București - Secția I Penală și soluționată inițial prin Sentința penală nr. 115/F/23.06.2016 prin care instanța a dispus condamnarea inculpaților și a lăsat nesoluționată latura civilă a procesului penal, fiind disjunsă cauza sub acest aspect.

Apelurile formulate împotriva acestei sentințe au fost soluționate prin Decizia nr. 266/A/02.08.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Latura civilă disjunsă din dosarul nr. 9577/2/2012 a făcut obiectul dosarului nr. 4445/2/2016, înregistrat pe rolul Curții de Apel București la data de 23.06.2016 și soluționat prin sentința penală nr. 267/F din 28.12.2018 – prin care s-a dispus admiterea acțiunii civile exercitate în cauză.

Împotriva acestei sentințe părțile interesate au formulat apeluri înregistrate la data de 08.01.2020 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. 46/1/2020 și admise prin Decizia nr. 145/A din 12.06.2020, prin care sentința penală a fost desființată iar cauza trimisă spre rejudecare la Curtea de Apel București.

În cursul judecării dosarului nr. 46/1/2020 la Curtea de Apel București, la data de 20.12.2022 a fost înregistrată sub nr. dosar 8709/2/2022 cererea de revizuire formulată de revizuentul Popoviciu Gabriel Aurel împotriva sentinței penale nr.115/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr. 266/A/02.08.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 9577/2/2012.

Cauza a fost repartizată aleatoriu completului nr. 23 F - jud. R.F., care a prezidat ședința de judecată la primul termen (10.03.2023), când a dispus amânarea cauzei pentru data de 07.04.2023.

Prin Hotărârea Colegiului de conducere nr. 73/04.04.2023, la cererea judecătorului inițial investit care a prezentat motive profesionale, în scopul echilibrării volumului de activitate, precum și al necesității integrării doamnei judecător A.P. nou venită în cadrul secției, s-a avizat modificarea compunerii completului C9 Specializat Corupție – aferent completului de fond/cameră preliminară C23 F/CP în sensul schimbării titularului acestui complet specializat cu dna judecător P.A.

La termenul de judecată din 07.04.2023, reprezentantul Ministerului Public – Direcția Națională Anticorupție a invocat excepția nelegalei compuneri a completului de judecată, excepție respinsă ca neîntemeiată. Instanța a arătat că *hotărârile colegiului sunt acte administrative și pot fi verificate sub aspectul conformității cu legea de către instanța de contencios-administrativ. Cât timp aceste hotărâri nu au fost desființate/modificate de către o instanță competentă în materie, hotărârile de colegiu sunt legale și produc efectele prevăzute de lege.*

Prin încheierea din 26.05.2023, s-a dispus admiterea în principiu a cererii de revizuire, rejudecarea cauzei în fond, în baza art. 43 alin.(1) rap. la art. 26 C.proc.pen., fiind trimisă cauza la completul C4 Fond al Secției I Penale a Curții de Apel București în vederea discutării reunirii laturii penale cu latura civilă a dosarului 46/1/2020 cu termen la 30.06.2023.

Contestația formulată împotriva acestei încheieri de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- Direcția Națională Anticorupție a fost respinsă prin Decizia nr. 465/20.06.2023.

Relevant din perspectiva prezentelor verificări este că Înalta Curte de Casație și Justiție a analizat motivul de contestație vizând nelegala compunere a completului de judecată, în ambele sale componente invocate (pe de o parte înlocuirea judecătorului inițial, cu un alt judecător anume desemnat în baza unei hotărâri de colegiu pretins fiind încălcate principiile repartizării aleatorii și continuității completului de judecată; pe de altă parte soluționarea admisibilității în principiu de către un complet specializat în judecarea cauzelor de corupție, în condițiile în care, a apreciat contestatorul, cauza nu este una dintre cele pentru care legea să impună judecarea de către un complet specializat, potrivit art. 45 alin. (2) din Legea nr. 304/2022 rap. la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000), reținând că se răsfrânge în mod direct și asupra dispoziției de suspendare.

Înalta Curte a reținut că *cererea de revizuire a fost repartizată aleatoriu în sistem informatic, conform art. 101 alin. (1) din R.O.I.I.J., pe un complet de judecată constituit și numerotat, în conformitate cu dispozițiile art. 101 alin. (6) din R.O.I.I.J., fiind astfel respectat întocmai principiul repartizării aleatorii a cauzei. Împrejurarea că, ulterior repartizării aleatorii în sistem informatic a cauzei, s-a schimbat judecătorul - președinte al completului căruia i s-a repartizat aleatoriu prezenta cauză - cu un judecător, nou venit în cadrul Curții de Apel București, nu este de natură a aduce atingere principiului repartizării aleatorii a cauzei, atâta timp cât o astfel de schimbare este permisă, în anumite condiții, de dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. a) și h), art. 17 alin. (1) lit. f) și art. 101 alin. (6)-(8) din R.O.I.I.J.*

(Hotărârea nr. 3243/2022 din 22 decembrie 2022 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești).

Or, Înalta Curte a constatat că schimbarea judecătorului care compunea completul de judecată căruia i-a fost repartizată aleatoriu prezenta cauză s-a făcut prin acte administrative în temeiul dispozițiilor legale, situație în care nu se poate susține, cu temei, încălcarea principiului repartizării aleatorii a cauzei.

Nici încălcarea principiului continuității completului de judecată invocată în susținerea aceluiași motiv de contestație (nelegala compunere a completului de judecată atrasă de înlocuirea judecătorului desemnat inițial cu un alt judecător) nu a putut fi validată de Înalta Curte, care a reținut, în esență, că acest principiu nu poate fi interpretat ca o interdicție absolută în schimbarea compunerii completului de judecată odată ce o cauză i-a fost repartizată spre soluționare. De altfel, chiar dispoziția procesuală (art. 354 alin. 2 teza a II-a și alin. 3 din Codul de procedură penală, anterior citat) prevede posibilitatea schimbării compunerii completului de judecată în anumite condiții. O asemenea posibilitate este prevăzută și de legea de organizare judiciară.

Dosarul a fost, în final, soluționat prin sentința penală nr. 110/F/12.04.2024 care a rămas definitivă prin Decizia nr. 7/A din 15.01.2025 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2078/1/2024, prin care apelurile formulate au fost respinse.

Rezultatul verificărilor: acuzațiile prezentate în materialul Recorder nu se susțin.

Parcursul dosarului atestă, în mod evident, că modificările aduse completului de judecată au fost adoptate în condițiile legii și au fost impuse de necesități de organizare a activității. În realitate, alegațiile pleacă de la premisa că unor dosare de corupție nu li se poate da decât o soluție de condamnare, construindu-se un raționament justificativ fără niciun suport în realitatea faptică.

În plus, aprecierile formulate de doi procurori cu privire la o presupusă "distrugere a tuturor dosarelor" sau referitoare la transformarea procedurii penale într-o chestiune

extrem de formalistă sunt contrazise de realitatea faptică și, dimpotrivă, atestă o rezistență la creșterea profesionalismului și rigorii în activitatea de urmărire penală.

Rezumând, analiza dosarului nr. 9577/2/2012 evidențiază că toate modificările de compunere a completurilor de judecată au avut cauze obiective și au fost dispuse în temeiul legii, iar legalitatea acestora a fost verificată și confirmată de instanța supremă.

Criticile privind pretinsa influențare a soluției prin modificarea completurilor nu se susțin, în condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție a validat explicit respectarea principiilor repartizării aleatorii și continuității completului.

D. Dosarul nr. 2637/2/2022

Prezentarea afirmației din materialul de presă: se susține că un judecător ar fi fost schimbat din completul de judecată fără motive obiective, exclusiv pentru tergiversarea soluționării cauzei. Afirmațiile sunt formulate în așa fel încât se sugerează privitorului că judecătorul respectiv ar fi avut de soluționat exclusiv acest dosar care presupunea în mod necesar a fi soluționat cu o decizie de condamnare.

Verificările Inspecției Judiciare: au fost analizate hotărâri de colegiu relevante, precum și parcursul dosarului, rezultând următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 3846/D/P/2019 din data de 16.03.2022 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, s-a dispus trimiterea în judecată a 7 inculpați, printre care Burci Cristian Ionel.

Cauza a fost înregistrată la data de 20.04.2022 pe rolul Curții de Apel București - Secția a II-a Penală și repartizată aleatoriu Completului C1F - jud. P.M.C.

Prin Hotărârea Colegiului de conducere nr. 26/13.03.2025 s-a aprobat modificarea compunerii completului de judecată, fiind înlocuit dl judecător P.M.C. cu doamna judecător P.I. (promovată la Curtea de Apel București începând cu 01.03.2025), în considerarea necesității integrării doamnei judecător în completurile de judecată din cadrul secției, precum și cu scopul echilibrării volumului de activitate.

Următorul termen de judecată este stabilit la data de 28.01.2026.

Rezultatul verificărilor: acuzatiile nu corespund realității obiective.

Și în acest caz, modificarea compunerii completului de judecată a fost determinată exclusiv de rațiuni administrative obiective (promovarea unui judecător nou și echilibrarea volumului de activitate), fiind dispusă prin hotărâre a colegiului de conducere. Cauza se află încă pe rolul instanței și nu poate fi reținută nicio influență asupra unei soluții, în condițiile în care cercetarea judecătorească continuă, cu respectarea dreptului la apărare și a principiilor procesuale.

Modificările operate au fost consecința integrării administrative a unui judecător nou promovat în secție, proces care a vizat întreaga ședință de judecată și mai multe completuri, nu o cauză individuală. Prezentarea modificărilor ca fiind realizate „pentru un dosar” ignoră faptul că instanța operează cu ședințe și completuri, nu cu dosare izolate și omite că integrarea judecătorilor noi afectează simultan zeci sau sute de dosare.

IV. CONTEXT INSTITUȚIONAL

1. Premisele apariției și amplificării discursului public privind influențarea actului de justiție

În ultimii ani, discursul public referitor la presupusa influențare a actului de justiție a cunoscut o intensificare semnificativă, fiind alimentat de o serie de evoluții instituționale, legislative și jurisprudențiale care au generat dezbateri recurente în spațiul public. Acest fenomen nu a apărut izolat și nici nu poate fi analizat exclusiv prin raportare la cauze sau situații individuale, ci trebuie înțeles în contextul mai larg al transformărilor și tensiunilor care au marcat sistemul judiciar începând cu anul 2017.

Un prim element relevant îl constituie succesiunea unor decizii cu impact major asupra arhitecturii instituționale a justiției, precum înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, revocarea conducerii Direcției Naționale Anticorupție, precum și multiplele intervenții ale Curții Constituționale privind competențele anumitor instituții

și limitele exercitării acestora. Aceste evenimente, deși distincte ca natură și fundament juridic, au fost frecvent prezentate în spațiul public într-o cheie conflictuală, favorizând percepția existenței unor presiuni sau interferențe în funcționarea justiției.

În același timp, rapoartele și constatările oficiale ale Inspecției Judiciare, precum și hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii au evidențiat deficiențe grave în activitatea unor structuri de urmărire penală de la acea vreme și, deși aceste demersuri au avut ca scop restabilirea legalității și protejarea garanțiilor procesuale, precum și apărarea independenței justiției, ele au fost deturnate în discursul public și prezentate ca fiind „expresia unor conflicte interne sau a unor tentative de control asupra sistemului judiciar”.

Un alt factor determinant îl reprezintă mediatizarea intensă a unor cauze penale cu rezonanță publică, în special a celor aflate într-un stadiu avansat de judecată sau soluționate definitiv prin aplicarea unor instituții de drept penal precum prescripția răspunderii penale. În lipsa unei înțelegeri aprofundate a mecanismelor juridice incidente și a contextului temporal al acestor cauze, soluțiile pronunțate au fost prezentate, uneori, ca rezultat al unor intervenții exterioare sau al unor decizii administrative, fără a se face distincția necesară între cauzalitatea juridică și coincidența temporală.

De asemenea, dinamica internă a sistemului judiciar, caracterizată prin mobilitatea profesională a judecătorilor, modificări de completuri determinate de factori obiectivi și aplicarea unor măsuri manageriale menite să asigure funcționarea instanțelor, a fost adesea extrapolată în discursul public ca indiciu al unor practici nelegitime. Această interpretare a ignorat cadrul normativ care reglementează organizarea instanțelor și a transformat mecanisme administrative legitime în elemente de suspiciune.

Nu în ultimul rând, persistența acestui discurs a fost favorizată de o suprapunere constantă între dezbaterile juridică și cea mediatică, în care opiniile individuale, experiențele personale sau nemulțumirile profesionale ale unor actori au fost prezentate ca dovezi ale unor disfuncționalități sistemice. În absența unei delimitări clare între

situațiile particulare și realitățile instituționale generale, aceste mesaje au contribuit la consolidarea unei percepții publice potrivit căreia influențarea actului de justiție ar reprezenta un fenomen generalizat.

În concluzie, apariția și amplificarea discursului public privind influențarea actului de justiție în ultimii ani reprezintă rezultatul unui cumul de factori și de interpretări subiective, generate de schimbări instituționale majore, de mediatizarea selectivă a unor cauze și de o înțelegere incompletă a mecanismelor juridice și administrative ale sistemului judiciar. Acest discurs, deși legitim parțial ca parte a dezbaterii publice într-un stat de drept, nu poate fi deturnat pentru a susține „existența unor influențări” în actul de justiție.

2. Tensiuni instituționale și delimitarea competențelor privind înfăptuirea justiției

Începând cu anul 2017, sistemul judiciar român a traversat o perioadă marcată de schimbări instituționale semnificative, generate de dezbateri privind limitele competențelor autorităților implicate în înfăptuirea justiției și raporturile dintre acestea. Intervențiile repetate ale Curții Constituționale, prin care au fost clarificate aspecte ce țin de competența materială a parchetelor, de rolul Ministerului Justiției, precum și de raporturile dintre autoritățile publice fundamentale, au evidențiat necesitatea unei delimitări ferme între atribuțiile fiecărei instituții.

Deși aceste decizii au avut rolul de a restabili cadrul constituțional și de a preveni excesele instituționale, ele au fost adesea prezentate în spațiul public ca manifestări ale unor conflicte de putere sau ca tentative de influențare a actului de justiție, ignorându-se caracterul obligatoriu și sistemic al controlului de constituționalitate și contribuind, astfel, la alimentarea ideii existenței unor ingerințe în activitatea judiciară.

3. Preocupări legitime privind dosarele penale care vizau magistrați

În paralel cu aceste evoluții, au fost exprimate, inclusiv la nivel instituțional, îngrijorări serioase cu privire la modul de instrumentare a dosarelor penale în care erau

vizați judecători și procurori. Aceste preocupări au vizat durata excesivă a unor anchete, perioadele îndelungate de inactivitate procedurală, precum și impactul prelungirii nejustificate a urmăririi penale asupra independenței și carierei magistraților.

Constatările Inspecției Judiciare și hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii au evidențiat nu doar disfuncționalități procedurale punctuale, ci și practici care, prin modul de exercitare a urmăririi penale pe fondul vechii competențe a Direcției Naționale Anticorupție, au generat o presiune directă sau indirectă asupra judecătorilor în legătură cu soluțiile pronunțate. Utilizarea sesizărilor din oficiu, menținerea unor cauze în nelucrare pe perioade îndelungate și investigarea magistraților pentru soluțiile dispuse în exercitarea funcției au fost apreciate ca fiind de natură să afecteze independența judecătorului și aparența de imparțialitate a actului de justiție.

Aceste constatări, deși fundamentate pe analize concrete și pe date verificabile, au fost integrate în discursul public într-o manieră simplificată, fiind prezentate drept dovezi ale unei lupte interne sau ale unor tentative de intimidare reciprocă între instituții, ceea ce a amplificat percepția unui climat de presiune asupra justiției.

4. Opțiunea legislativă pentru o structură specializată privind investigarea infracțiunilor din justiție

Pe fondul acestor preocupări, legiuitorul a optat pentru instituirea unei structuri specializate de parchet cu competență exclusivă în investigarea infracțiunilor săvârșite de magistrați. Această opțiune legislativă a fost justificată prin necesitatea protejării independenței judecătorilor și procurorilor și a prevenirii folosirii dosarelor penale ca instrument de presiune.

Soluția adoptată a fost o necesitate obiectivă, însă prin retorica politică susținută a devenit rapid un punct al controverselor publice. Dezbaterile s-au polarizat, iar argumentele juridice au fost frecvent substituite de susțineri ideologice, în care existența structurii a fost prezentată distorsionat, dintr-o garanție a independenței justiției, într-un mecanism de blocare a luptei anticorupție.

5. Evoluția discursului public și intensificarea discursurilor de delegitimare

În acest context, discursul public a evoluat de la critici punctuale la formularea unor acuzații generalizate privind funcționarea sistemului judiciar. Evenimente distincte (decizii judiciare, măsuri administrative, evoluții de carieră sau soluții procesuale) au fost adesea reunite într-o narațiune unică, menită să sugereze existența unui fenomen de influențare a justiției.

Această abordare a ignorat diferențele esențiale dintre cauzalitatea juridică și succesiunea temporală a evenimentelor, precum și dintre mecanismele administrative legitime și intervențiile nelegitime. În lipsa unei analize riguroase, narativele de delegitimare au câștigat tracțiune, fiind preluate și amplificate de diverse platforme media.

6. Atacuri la puterea judecătorească și efecte asupra funcționării sistemului

Amplificarea discursului privind influențarea actului de justiție a avut ca efect secundar expunerea constantă a puterii judecătorești la presiuni externe. Criticile repetate, formulate adesea în termeni absoluți, au contribuit la erodarea încrederii publicului în capacitatea instanțelor de a soluționa cauzele în mod independent și imparțial.

În mod particular, în ultimele aproximativ opt luni, aceste atacuri au cunoscut o intensitate sporită, manifestându-se sub diverse pretexte, inclusiv prin reluarea constantă a temei pensiilor de serviciu ale magistraților, prezentată frecvent într-o manieră simplificată sau distorsionată, deconectată de cadrul constituțional și de jurisprudența obligatorie a Curții Constituționale. Această temă a fost utilizată recurent pentru a pune sub semnul întrebării legitimitatea corpului judiciar și pentru a alimenta ideea existenței unor privilegii incompatibile cu exercitarea unei justiții independente.

Deși dezbaterea privind statutul magistraților și regimul pensiilor de serviciu este una legitimă în plan legislativ și politic, asocierea acesteia, în mod repetat, cu soluțiile pronunțate de instanțe sau cu decizii administrative interne a contribuit la consolidarea

unei percepții publice potrivit căreia actul de justiție ar fi influențat de interese sau de beneficii materiale.

În acest climat, critica instituțională a depășit adesea limitele unei dezbateri rezonabile, transformându-se într-un instrument de contestare globală a legitimității justiției. Astfel, orice decizie judiciară care contravine așteptărilor create în spațiul public ajunge să fie interpretată ca rezultat al unei influențe externe, indiferent de fundamentul său juridic sau de cadrul normativ aplicabil.

7. Contexte temporale și fapte individuale relevante

Analiza cauzelor invocate în sprijinul discursului privind influențarea actului de justiție relevă, în mod constant, o confuzie între contextul temporal general și faptele individuale concrete. Evenimente administrative previzibile, precum încetarea delegărilor, pensionările, promovările sau reorganizările interne, au fost prezentate retrospectiv ca elemente decisive în soluționarea unor dosare, fără a se demonstra existența unei legături cauzale.

Această abordare selectivă ignoră faptul că măsurile organizatorice produc efecte asupra unui număr mare de cauze, nu asupra unor dosare individuale, și că ele operează în baza unor reguli legale și transparente. În absența unei analize care să distingă între coincidență temporală și influență juridică efectivă, aceste situații sunt instrumentalizate pentru a susține teze generale privind influențarea actului de justiție.

În acest cadru general se înscrie și materialul publicat de Recorder, care valorifică selecția unor cazuri individuale și a unor opinii subiective pentru a susține existența unui fenomen sistemic. Analiza factuală și juridică realizată și prezentată demonstrează însă că aceste interpretări nu sunt susținute de date obiective și că ele se înscriu într-un discurs mai amplu, construit în timp, pe fondul unor nemulțumiri personale, dar exploatat prin generalizări nejustificate.

Relevant din această perspectivă este cazul judecătorului Beșu Ionel, prezentat în materialul de presă într-o manieră care îl transformă într-un „judecător-simbol”, utilizat

pentru a ilustra teza existenței unor presiuni sau ingerințe asupra actului de justiție. Construcția urmărește conturarea unei imagini de magistrat „curajos”, aflat într-un raport tensionat cu sistemul, sugerând totodată o lipsă de claritate sau de voință în ceea ce privește delegarea acestuia la Curtea de Apel București.

O astfel de prezentare creează, implicit, percepția unei mobilități profesionale impuse sau a unei intervenții asupra statutului magistratului. Din verificările efectuate rezultă însă că delegarea la Curtea de Apel București a avut loc cu respectarea integrală a procedurilor legale aplicabile și cu acordul expres al judecătorului, acest consimțământ constituind o condiție esențială impusă de lege pentru orice formă de mobilitate profesională, în condițiile în care judecătorii sunt inamovibili.

Omisiunea acestui element de context, esențial pentru înțelegerea situației reale, conduce la deturnarea unei experiențe profesionale individuale într-un instrument de validare narativă a unei teze generale privind presupuse mecanisme de constrângere sau influență. În acest mod, un parcurs profesional concret, guvernat de reguli clare și de opțiuni personale, a fost prezentat distorsionat și a fost utilizat ca exemplu reprezentativ al unui pretins fenomen „sistemic” care nu este confirmat de datele factuale și juridice analizate.

8. Contestarea publică a soluțiilor instanțelor de către procurori. Episoade relevante și legătura cu discursul mediatic recent

În ultimii ani, discursul îndreptat împotriva judecătorilor a fost alimentat de luări de poziție din partea unor procurori, unii chiar cu funcții de reprezentare instituțională. Acest fenomen s-a manifestat progresiv, prin acumularea unor episoade publice distincte, care au contribuit la estomparea delimitării dintre rolul de acuzare și cel de judecată.

Cele mai vizibile atacuri au fost exprimate prin vocea procurorului Sandu Claudiu, vicepreședinte al Consiliului Superior al Magistraturii. Acestea s-au remarcat prin vizibilitate, frecvență și impact mediatic, devenind un reper al discursului critic față de hotărârile judecătorești. Intervențiile sale au fost intens mediatizate și au contribuit în

mod semnificativ la conturarea și consolidarea ideii existenței unui conflict structural între o „justiție care ar trebui să condamne” și „instanțe care achită”.

Prin poziția instituțională deținută, mesajele transmise de procurorul Sandu Claudiu au avut o **forță simbolică sporită**, fiind percepute nu doar ca opinii individuale, ci ca expresii ale unei nemulțumiri instituționale față de anumite soluții judecătorești. Asemenea intervenții publice au fost interpretate ca validări oficiale ale ideii că anumite soluții ale instanțelor sunt problematice prin ele însele, în special atunci când vizează achitări sau aplicarea unor instituții legale precum prescripția.

Această poziționare, provenind de la vârful autorității de garantare a independenței justiției, a contribuit la transferul dezbaterii din planul juridic în cel mediatic. În mod obiectiv, rolul central jucat de aceste intervenții explică de ce ele au fost ulterior preluate și integrate în construcții mai largi privind delegitimarea actului de justiție, inclusiv în materiale de presă de tipul celui realizat de Recorder unde a avut un rol activ.

În aceeași linie discursivă se înscriu și afirmațiile unui judecător, Panioglu Daniela (pensionat), în mod izolat ca poziție a unui judecător, este adevărat, potrivit cărora doar procurorii ar avea legitimitatea de a aprecia dacă o hotărâre judecătorească este „abuzivă” sau nu. O asemenea teză relevă o viziune profund dezechilibrată asupra arhitecturii statului de drept, în care rolurile constituționale ale autorităților sunt inversate.

Un alt exemplu relevant îl constituie declarațiile publice ale doamnei procuror Laura Deriuș, care, într-un context public, a afirmat că *„judecătorii trebuie responsabilizați”*, contextul fiind acela al criticării unor soluții de achitare. O asemenea formulare este de natură să inducă ideea unei relații de subordonare sau de control asupra soluțiilor instanțelor, în contradicție cu principiile fundamentale ale independenței judecătorului și ale prezumției de nevinovăție. Într-un stat de drept, judecătorul nu poate

fi „responsabilizat” pentru tipul soluției pronunțate, ci exclusiv pentru respectarea legii și a garanțiilor procesuale.

Un alt exemplu este cel al procurorului Pîrlog Bogdan care, în contexte oficiale și dezbateri publice desfășurate în prezența unor înalți reprezentanți ai statului, a avut poziții prin care a pus sub semnul îndoielii hotărârile judecătorești din perspectiva oportunității ori a efectelor acestora. Astfel de intervenții, formulate din postura de procuror, depășesc sfera dezbaterii și sunt percepute ca o evaluare a activității judecătorilor, cu potențial de presiune asupra activității lor.

Aceste episoade nu pot fi analizate izolat. Ele se înscriu într-o dinamică mai amplă a discursului public din ultimii ani, în care achitările, aplicarea prescripției sau soluțiile contrare așteptărilor create anterior au fost prezentate, în mod recurent, ca indicatori ai unei disfuncționalități.

În acest context, materialul publicat de Recorder reprezintă un punct de vârf al acestui discurs, valorificând declarații, percepții și experiențe individuale deja prezente în spațiul public și integrându-le într-o narațiune coerentă despre presupusa „capturare” sau influențare a justiției.

Relevant este faptul că materialul Recorder preia, în mod selectiv, vocea unor magistrați sau foști magistrați care au exprimat anterior critici similare, fără a contextualiza rolul constituțional al procurorilor în raport cu instanțele și fără a analiza distincția fundamentală dintre critica legitimă a societății civile și contestarea publică a soluțiilor de către magistrați cu rol de acuzare. În acest mod, sunt amplificate mesaje care, deși prezentate ca apărări ale statului de drept, pot avea ca efect erodarea încrederii publice în imparțialitatea instanțelor.

Este esențial de subliniat că procurorii dispun de mijloace procesuale clare pentru a contesta soluțiile instanțelor, iar utilizarea spațiului public pentru a exprima nemulțumiri față de hotărâri judecătorești definitive sau pentru a sugera necesitatea „corectării” comportamentului judecătorilor contravine regulilor de funcționare ale statului de drept.

Astfel, legătura dintre episoadele publice de contestare a soluțiilor instanțelor de către procurori și materialul Recorder este una de continuitate, nu de descoperire a unui fenomen nou. Recorder nu relevă mecanisme ascunse, ci preia și amplifică un discurs deja existent, construit în timp, pe fondul unor presiuni reale din partea anumitor procurori, dar prezentat prin generalizări care nu sunt susținute de analiza factuală și juridică a cauzelor invocate.

În context, este relevant de menționat și faptul că astfel de poziționări nu au fost exprimate exclusiv în spații informale sau mediatice, ci au fost formulate inclusiv în cadrul unor evenimente publice cu participare instituțională la cel mai înalt nivel. Astfel, declarații critice la adresa soluțiilor instanțelor și a funcționării sistemului judiciar au fost susținute public de unii procurori în prezența Președintelui României², context care a conferit acestor mesaje o vizibilitate și o greutate simbolică deosebită.

V. Dinamica completurilor de judecată la Curtea de Apel București – realități administrative și limitele interpretărilor speculative

Curtea de Apel București funcționează cu o schemă de aproximativ **218 judecători**, în condiții de supraîncărcare constantă, generate de volumul ridicat și complexitatea cauzelor aflate pe rol. Într-un asemenea context instituțional, organizarea și funcționarea eficientă a instanței presupun, în mod inevitabil, existența unui management coerent, care să urmărească stabilizarea schemelor de personal, aplicarea regulilor de repartizare echilibrată a volumului de activitate și asigurarea continuității actului de justiție.

Exercitarea atribuțiilor manageriale în cadrul unei instanțe de asemenea dimensiuni este circumscrisă unor obiective legitime de interes public, fiind subordonată scopului final al asigurării calității și eficienței actului de justiție. În mod obiectiv, nu poate fi exclusă posibilitatea ca unele măsuri organizatorice necesare să intre, punctual, în coliziune cu interesele sau preferințele personale ale unor judecători cu funcții de

² Audierea publică de la Cotroceni din data de 22 decembrie 2025

execuție, fără ca acest fapt să poată fi calificat, prin el însuși, drept o atingere adusă independenței judecătorului.

Situația centralizată a modificărilor de completuri din ultimii trei ani, furnizată public de Curtea de Apel București, relevă că aceste modificări au fost dispuse exclusiv în considerarea unor motive obiective, specifice dinamicii resurselor umane într-o instanță de mari dimensiuni. Astfel, schimbările au intervenit ca urmare a:

- pensionărilor și degrevărilor anticipate ale judecătorilor care au notificat intenția de pensionare;
- promovărilor în carieră;
- integrării în secții a judecătorilor nou-numiți sau nou-promovați;
- degrevării totale sau parțiale a unor judecători, în considerarea complexității cauzelor repartizate;
- reluării activității după concedii de maternitate;
- organizării și finalizării unor concursuri etc.

Modificările intervenite în componența completurilor de judecată sunt, așadar, expresia fluctuației profesionale firești a judecătorilor, grefată pe evoluții în carieră precum pensionări, promovări, detașări, încetarea delegărilor sau mutări între secții, și nu rezultatul unor intervenții punctuale sau discreționare.

Verificările efectuate în raport cu obiectul controlului au relevat că toate modificările analizate au fost dispuse prin acte administrative emise în temeiul dispozițiilor legale și regulamentare aplicabile, motivele avute în vedere vizând fie schimbări în structura secțiilor ca urmare a dinamicii de personal, fie necesitatea obiectivă de echilibrare a volumului de activitate între complete. Legalitatea acestor acte administrative nu a fost contestată de judecătorii vizați de măsurile adoptate, nici de judecătorii care și-au expus pozițiile în cadrul materialului Recorder.

De altfel, se cuvine subliniat că, în ceea ce privește delegările, detașările, promovările și transferurile, acestea sunt manifestări ale libertății judecătorului de a-și

alege traseul profesional, fiind realizate exclusiv cu acordul magistratului în cauză, fără vreo ingerință a conducerii instanței sau a colegiului de conducere asupra opțiunii individuale.

În materia delegărilor, cadrul legal aplicabil este stabilit de art. 176 și art. 180 din Legea nr. 303/2022, care permit delegarea judecătorilor exclusiv în cazuri obiective, temeinic justificate, legate de necesitatea asigurării bunei funcționări a instanței. Delegarea are un caracter temporar, este limitată în timp și încetează de drept la expirarea termenului legal, orice eventuală prelungire fiind supusă aceleiași proceduri și acelorași condiții restrictive.

Din perspectiva practicii judiciare, este relevant de subliniat că interpretări manageriale similare privind necesitatea modificării compunerii completurilor au fost adoptate și de alte instanțe din țară, precum Curțile de Apel Timișoara, Mureș, Bacău sau Cluj, prin hotărâri ale colegiilor de conducere emise în aceeași perioadă, în contexte instituționale comparabile.

Modificările intervenite în compunerea completurilor de la Curtea de apel București au fost determinate, așadar, de evenimente inerente carierei judiciare și vieții profesionale, precum pensionări și degrevări anticipate (55 cazuri), promovări în carieră (53 cazuri), reluarea activității după concedii de maternitate sau medicale (48 cazuri), degrevare pentru activitate deosebit de complexă (41 cazuri); încetare activitate ca efect al încetării delegării, precum și integrarea judecătorilor nou-veniți în secții (144 cazuri). Aceste situații au caracter obiectiv și nu puteau fi anticipate sau eliminate prin măsuri administrative, fiind specifice funcționării curente a unei instanțe cu volum mare de activitate.

Raportat la existența a 2.061 de completuri de judecată la Curtea de Apel București într-un interval de trei ani, modificările operate, toate determinate de cauze obiective, reprezintă o consecință inevitabilă a funcționării normale a instanței, în condițiile în care o singură pensionare sau promovare generează, în mod obiectiv, modificări simultane în

cel puțin cinci completuri (unde judecătorul activează ca președinte sau ca membru), iar în materie penală chiar într-un număr semnificativ mai mare.

În acest cadru factual și normativ, afirmațiile potrivit cărora la nivelul Curții de Apel București ar exista un fenomen de schimbare arbitrară a judecătorilor din completuri, cu scopul direcționării dosarelor ori al influențării soluțiilor, nu se confirmă. Modificările componenței completurilor au operat în baza legii, prin mecanisme transparente, verificabile și comune sistemului judiciar, fiind expresia necesităților obiective de organizare și funcționare a unei instanțe de mari dimensiuni, și nu a unor intervenții discreționare orientate către obținerea unor rezultate procesuale predeterminate.

Suprapunerea cu perioada de vulnerabilitate legislativă a regimului prescripției și consecințele acesteia

Un element esențial ignorat în narațiunile publice care atribuie modificărilor de completuri efecte decisive asupra soluțiilor pronunțate îl constituie suprapunerea temporală dintre dinamica completurilor de judecată și perioada de vulnerabilitate legislativă a regimului prescripției răspunderii penale.

În intervalul determinat de efectele Deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022, coroborate cu interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sistemul de drept penal a funcționat într-un cadru normativ deficitar, caracterizat prin absența unui mecanism valid de întrerupere a cursului prescripției. Această realitate juridică a avut efecte generale independente de voința instanțelor, de compunerea completurilor sau de măsurile manageriale adoptate la nivelul instanțelor judecătorești.

Consecința directă a acestei vulnerabilități legislative a fost aceea că, în numeroase cauze aflate în curs de soluționare, prescripția răspunderii penale era deja împlinită sau iminentă, indiferent de momentul pronunțării hotărârilor sau de succesiunea judecătorilor care au instrumentat dosarele. În aceste condiții, soluțiile de încetare a procesului penal sau de achitare întemeiate pe prescripție nu au reprezentat rezultatul

unor opțiuni discreționare ale instanțelor, ci aplicarea obligatorie a legii și a jurisprudenței constituționale.

A atribui efectele acestei disfuncționalități normative unor presupuse manevre administrative privind compunerea completurilor înseamnă a confunda cauza juridică reală cu elemente contextuale colaterale, lipsite de relevanță determinantă. Managementul instanțelor și modificările de complet, operate în baza legii și pentru motive obiective, nu aveau capacitatea juridică de a „produce” sau „evita” prescripția, în condițiile în care cadrul normativ aplicabil era deja viciat.

Mai mult, această suprapunere temporală explică de ce, în spațiul public, s-a creat impresia unei acumulări de soluții similare într-un interval relativ scurt, interpretate eronat ca expresie a unei schimbări de orientare a instanțelor sau a unei influențe exercitate asupra judecătorilor. În realitate, factorul determinant a fost unul legislativ, cu impact general asupra tuturor instanțelor din țară, nu unul administrativ sau individual.

În concluzie, perioada de instabilitate a regimului prescripției constituie elementul causal central pentru soluțiile pronunțate în numeroase dosare, iar suprapunerea acesteia cu dinamica firească a completurilor de judecată nu poate fi utilizată, în mod rezonabil, pentru a susține existența unor mecanisme de influențare a actului de justiție.

Problematika prescripției răspunderii penale, cu dezbaterile juridice intense și controversele pe care le-a generat, are un pronunțat caracter de specialitate, fiind rezultatul unei evoluții normative și jurisprudențiale complexe, și nu al unor opțiuni discreționare ale instanțelor. În mod esențial, dificultățile de aplicare practică identificate în această materie au fost determinate de pasivitatea legiuitorului, care nu a intervenit în timp util pentru a remedia vidul normativ constatat de Curtea Constituțională, transferând astfel asupra instanțelor sarcina gestionării unor consecințe juridice inevitabile.

În acest context, este relevant de subliniat că analiza realizată de Avocatul General al Curții de Justiție a Uniunii Europene confirmă caracterul corect, loial și riguros al

soluțiilor adoptate de Înalta Curte de Casație și Justiție și aplicate de celelalte instanțe din țară, acestea reprezentând o aplicare conformă atât cu dreptul Uniunii, cât și cu exigențele convenționale privind legalitatea penală și securitatea juridică³.

Prin urmare, soluțiile pronunțate de instanțele naționale în cauzele afectate de prescripție nu reprezintă expresia unei slăbiri a rigorii judiciare sau a unei influențe exercitate asupra actului de justiție, ci consecința directă și inevitabilă a aplicării principiilor fundamentale ale statului de drept. Atribuirea acestor soluții unor presupuse disfuncționalități manageriale, modificări de complet sau unor intenții subiective ale judecătorilor deturnează analiza de la cauza juridică reală și ignoră cadrul constituțional și european care guvernează materia penală.

În concret, în perioada analizată de trei ani, pe rolul Curții de Apel București au fost înregistrate 22 de cauze având ca obiect infracțiuni de corupție în care a intervenit prescripția răspunderii penale. Din examinarea acestor dosare rezultă că, în majoritatea cazurilor, respectiv în 19 dintre acestea (86,36%), termenele de prescripție a răspunderii penale erau împlinite anterior sesizării instanței, iar în celelalte 3 situații prescripția a intervenit la intervale foarte scurte de la data înregistrării cauzelor, intervale care exclud orice responsabilitate a instanței.

Modificările de compunere a completurilor de judecată identificate în cauzele analizate au fost efectuate în temeiul dispozițiilor legale incidente și nu puteau influența soluția impusă de lege.

VI. CONCLUZII

1. Verificările exhaustive efectuate nu confirmă în niciun fel susținerile formulate în materialul de presă potrivit căruia, la nivelul Curții de Apel București, ar fi existat un

³https://infocuria.curia.europa.eu/tabs/jurisprudence?sort=DOC_DATE-DESC&searchTerm=%22C-280%2F25%22

mecanism de influențare a soluțiilor pronunțate în dosare de corupție prin modificarea compunerii completurilor de judecată.

Analiza cadrului normativ, a hotărârilor administrative relevante, a situației concrete a dosarelor indicate și a practicii jurisdicționale demonstrează că stabilirea și modificarea completurilor de judecată s-au realizat exclusiv în temeiul legii, prin acte administrative care beneficiază de prezumția de legalitate și temeinicie și care nu au fost desființate de instanțele de contencios administrativ, singurele competente să analizeze legalitatea acestora. Aceste acte au răspuns unor necesități obiective, motivate corespunzător, care se circumscriu rigorilor legii cu privire la caracterul excepțional al situațiilor incidente, într-o instanță cu un specific unic, având un volum de activitate triplu față de media curților de apel, numărul de judecători din schemă, evenimentele din cariera judecătorilor devenind în mod consecutiv frecvente, astfel că se impunea cu necesitate intervenția managerială, contestată fără temei.

Modificările intervenite în compunerea completurilor au fost determinate de factori obiectivi și verificabili, precum:

- fluctuația semnificativă de personal într-o instanță de dimensiunea Curții de Apel București;
- evoluția carierei magistraților (promovări, transferuri, detașări, delegări, pensionări);
- încetarea delegărilor la expirarea termenului legal;
- necesitatea echilibrării volumului de activitate și asigurării continuității funcționării secțiilor.

Mobilitatea ridicată a judecătorilor la Curtea de Apel București reprezintă, de altfel, un context instituțional obiectiv.

Un element esențial, ignorat în mod constant în narațiunile apărute în spațiul public, îl reprezintă specificul instituțional al Curții de Apel București, care determină, în

mod obiectiv și previzibil, o mobilitate semnificativ mai ridicată a judecătorilor comparativ cu alte curți de apel din țară.

Curtea de Apel București funcționează într-un context unic la nivel național, generat de concentrarea, în municipiul București, a principalelor instituții centrale ale sistemului judiciar și ale autorității judecătorești, precum Institutul Național al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției, Inspekția Judiciară, precum și alte structuri naționale sau internaționale care implică participarea magistraților. În mod firesc, recrutarea pentru funcțiile centrale se realizează preponderent din rândul judecătorilor care își desfășoară activitatea la instanțele din București, inclusiv la Curtea de Apel București.

Această realitate instituțională se reflectă inevitabil într-o dinamică accentuată a resursei umane, concretizată în promovări, pensionări, detașări, delegări, numiri în funcții incompatibile cu activitatea de judecată, suspendări sau mutări între secții, realizate cu respectarea condițiilor legale și, de regulă, cu acordul judecătorilor vizați. Toate aceste situații sunt expres reglementate de lege, produc efecte directe asupra compunerii completurilor de judecată și nu pot fi suspendate, amânate sau condiționate în funcție de natura, notorietatea sau miza cauzelor aflate pe rol.

În acest context, modificarea compunerii completurilor de judecată la Curtea de Apel București reprezintă un fenomen structural, previzibil și inevitabil, derivat din rolul central al instanței în arhitectura sistemului judiciar, și nu un instrument discreționar de intervenție asupra actului de justiție.

A corela în mod automat mobilitatea profesională ridicată a judecătorilor cu presupuse mecanisme de influențare a soluțiilor ignoră cadrul normativ aplicabil, ignoră realitatea administrativă documentată și confundă efectele funcționării normale a sistemului de carieră al magistraților cu intenții nelegitime inexistente.

Prin urmare, mobilitatea judecătorilor la Curtea de Apel București nu constituie un indiciu de influență asupra soluțiilor pronunțate, ci o consecință firească a poziției instituționale a acestei instanțe și a funcționării normale a sistemului judiciar.

În concluzie, nu se confirmă existența unui fenomen de influențare a actului de justiție prin modificarea completurilor de judecată la nivelul Curții de Apel București. Criticile formulate în materialul de presă sunt construite preponderent pe interpretări subiective și pe corelații aparente, fără suport factual sau juridic și fără identificarea vreunei încălcări concrete a normelor legale aplicabile.

Justiția nu poate și nu trebuie evaluată prin prisma notorietății publice a unor cauze sau a așteptărilor create în spațiul mediatic, ci exclusiv prin respectarea legii, a garanțiilor procesuale și a principiilor statului de drept. Din această perspectivă, verificările efectuate infirmă categoric teza existenței unor intervenții manageriale menite să influențeze soluțiile pronunțate de instanță.

Niciuna dintre situațiile analizate nu relevă intervenții discreționare, arbitrarie sau direcționate asupra compunerii completurilor, iar în cauzele în care legalitatea compunerii a fost contestată, instanțele superioare – inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție – au confirmat explicit respectarea principiilor repartizării aleatorii și continuității completului de judecată.

II. În ceea ce privește soluțiile definitive pronunțate în dosarele analizate, acestea sunt rezultatul aplicării cadrului legal și jurisprudențial obligatoriu, inclusiv al deciziilor Curții Constituționale și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu consecința unor modificări administrative ale completurilor. Prescripția răspunderii penale, acolo unde a intervenit, a fost determinată de factori obiectivi legați de momentul săvârșirii faptelor, de durata anchetelor și de regimul juridic aplicabil, independent de parcursul dosarelor la Curtea de Apel București.

III. Analiza materialului de presă relevă și faptul că acesta nu menține în mod constant o delimitare clară între faptele verificabile și opiniile sau interpretările autorilor.

Evenimente administrative sau procedurale reale (precum modificări ale compunerii completurilor de judecată) sunt prezentate într-un cadru narativ sugestiv, care induce concluzii implicite cu privire la presupuse intenții sau efecte, fără ca aceste concluzii să fie susținute de probe sau de constatări juridice.

În mod particular, fapte obiective și neutre din punct de vedere juridic sunt asociate, prin construcția discursului, cu noțiuni precum „influență”, „direcționare” sau „intervenție”, fără a fi demonstrată existența unei legături cauzale concrete între aceste elemente și soluțiile pronunțate de instanțe.

Omisii relevante din analiza prezentată public: Materialul de presă omite sau tratează marginal elemente esențiale pentru înțelegerea corectă a situațiilor analizate, dintre care pot fi menționate, cu titlu exemplificativ:

- cadrul normativ complet care reglementează delegarea, detașarea, promovarea și modificarea compunerii completurilor;
- caracterul obligatoriu al jurisprudenței Curții Constituționale;
- faptul că anumite soluții procesuale (precum intervenția prescripției) erau determinate de factori exteriori, respectiv inactivitatea puterii legislative timp de 4 ani, aspect independent măsurilor manageriale;
- existența unor verificări jurisdicționale efective (inclusiv la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție) care au confirmat legalitatea compunerii completurilor.

Aceste omisiuni afectează echilibrul și acuratețea analizei, întrucât creează o imagine incompletă a contextului juridic și instituțional în care au avut loc evenimentele prezentate.

Concluzie finală: nu se confirmă niciuna dintre acuzațiile prezentate în materialul de presă.

În consecință, dispun înaintarea prezentului raport Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

INSPECTOR-ŞEF

Jud. ROXANA IOANA PETCU

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Roxana Ioana Petcu', written in a cursive style.

